

Şişli'nin Kuştepe semtinde şafak sökerken, karanlığın eteğine yayılıyordu aydınlık. Sokaklarda arabaların homurtuları daha başlamamıştı. Hafiften çiseleyen yağmur, esintinin gücüyle sallanan manav Ahmet'in dükkanının tabelasının gıcirtısından başkade ses yoktu. Dallarda, sabahın bereketinden feyizlenmek isteyen serçelerin, sığırcıkların tatlı ötüşleri bambaşka bir ahenk katıyordu semtin sessizliğine. Koro halinde ötüşüyorlardı "kalkın sabah oldu" dercesine. Ortalığın tam aydınlanmasını bekleyip, vakti zamanı geldiğinde hepsi birden dağılacak, rızklarını aramaya kanat çırpacaklardı. Her canlı gibi sabah erkenden nasiplerini arayacaklardı semtin sokaklarında... Allah her canlıya yeterince rızık dağıtıyordu her sabahın doğuşunda. Onlar da rızıkları bulabilmek için sabahın erken saatlerinde kalkıyorlardı. Rızık peşine koşanları Allah görüyor, onları sebeplendiriyordu...

Her sabahın doğuşunda, dünya yeniden kuruluyordu Yaradan'ın emri ile... Kuştepe semtinde de taze bir başlangıç "merhaba diyordu" güne. Ayşe ana da her sabah olduğu gibi erken kalmıştı. Oturma odasında, seccadesinin üstünde diz üstü oturmuş, elindeki tesbihini çekiyordu namazını eda ettikten sonra. Yüreğindeki iman zenginliği, çevresinelere imanın nurunu saçıyordu yüreklere... Onun gönül zenginliği ummandı, Okyanusdu. Oturdıkları semtte sevmeyeni yoktu. Kimin bir derdi olsa ona koşar, hayır dualarını alırdı. Hele genç kızlar kapısını her gün çalarlardı. Onun derin bilgilerinden faydalanmayı, çokça bildiği sevda masalları anlatmasını isterlerdi. Meramlarını, aşklarını, sırlarını anlatacakları en güvendikleri kişiydi Ayşe ana. Mahallenin delikanlıları da zaman zaman yanına uğrar, o nurlu ellerinden öperek hayır duasını alırlardı. Ayşe ananın oğlu Alperen'de annesinin dizinin dibinde eğitilmiş, Kuran-ı kıraat'ı ile okumasını, namaz surelerini, namaz kılmayı ve bir çok duaları öğrenmişti. anasından O da, mahallenin gençlerine öğrendiklerini aktarmaya çalışırdı semtin kahvesinde. Gençlerle birlikte eğlenmesini, gezmesini zamanında yapardı. Hiç bir zaman gereksiz zaman harcamazdı. Babası, boş zaman geçirmemesini hep tenbiklerdi. kahvehanelerde sigara dumanlarına gömülen, oyun masalarında gereksiz ömür tüketenlerin hallerini örnek gösterirdi ona...

Alperen babasını elim bir trafik kazasında kaybettiğinde henüz dokuz yaşında, kız kardeşi Bilge Hatun ise beş yaşındaydı. Babaları taksicilik yaparak geçimlerini zar zor sağlıyordu. Taksi kendilerine ait olmadığı için de, kazançları kıt kanaatti. Dış cephesindeki sıvaları düşmüş cumbalı evlerinin üç göz odası, küçükce bir bahçesi vardı. Evlerinin içinde yeni denecek eşyaları yoktu, ikinci el pazarlarından alıp getirirdi babaları. Anneleri Ayşe ana, temizlik işlerine giderdi haftada bir kaç gün. Çoz az para alırdı. Zenginlerin milyarlık evlerini temizler, isterlerse yemeklerini yapar gelirdi. O kadar mütavazi, alçak gönüllü bir aileydi ki bunlar, Tanrıya şükreder, hamdü senalar ederlerdi. Fakir hallerine hiç isyan edişleri olmamıştı. Ne de; kolay yollardan paralar kazanmayı...

Alperen ve Bilge Hatun, okula giderken giydikleri elbiseler genelde zengin ailelerin verdikleri

elbiselerdi. Bu elbiseleri istemeyerek giyseler de, kadere boyun bükürdi iki kardeş. Gelecek yıllara güzel hayaller kurarlardı. Zengin olmayı, çok paralar kazanıp alamadıkları elbiseleri bavullar dolusu almayı, en pahalı mücevherler, lüks arabalar ve daha nice pembe hayallere dalıp giderlerdi fakirliklerinin çaresizliklerinde. Gelecekte umutlu yarınlar çizerlerdi düşlerinde! Bir gün sınıfında çok varlıklı bir ailenin çoğu olan Bülent, Alperen'in gözlerinin içine bakarak;

”- Ne öyle ya, her gün aynı elbiseyi giyip çıkarıyorsun! Başka elbisen yok mu da bunları giyip duruyorsun? Bak bana, her gün yepyeni en pahalı elbiseler giyiyorum... Senin giydiğin elbiseler sanki onun bunun hayır için verdiklerine benziyor! Ben senin hiç yeni bir şey giydiğini görmedim,” derken kahkahaları koyvermişti...Alperen, fakirlik sanki ”suç”muş gibi başını önüne eğiyor, bir kelam bile edemiyor ama içine kin ve nefretini topluyordu. Öfkelerini yarınlara biriktiriyordu bu şımarık zengin çocukları için...

Ayşe ana, eşinin vefatından sonra, yapayalnız kalmıştı iki çocuğu ile. Onlara saçını süpürge etmiş, en zor şartlarda çalışarak altı yıl geçmiş; Alperen on beş, Bilge Hatun on bir yaşına basmıştı. Alperen, ortaokul üçüncü sınıfta, kardeşi Bilge Hatun ilkokul dördüncü sınıfa devam ediyordu. Her ikisi de çok başarılıydı okulunda. Her yıl teşekkür ve takdirname getirirlerdi annelerine. Ayşe ana, gece gündüz onlara dua eder; vatana, millete, aileye hayırlı evlatlar olmasını Allah'tan isterdi. Bu hayır duaları onlara kalkan olur, türlü türlü kaza ve belalardan korunurlardı. Talihsiz bir kaza sonucunda kaybettikleri babalarının ardından başlarına kötü bir olay gelmemişti. Oturmalarını, kalkmalarını, cemiyet arasında konuşmalarını ölçülü tutarlardı. Ana ve baba terbiyesi zerk edilmişti yüreklerine.

Bir bahar günü, Mayıs ay'ının dokuzunda Alperen ve Bilge Hatun kardeşler eve döndüklerinde Ayşe ana; onları yanına çağırırdı;

- Gözümün nuru oğlum, melek yüzlü kızım, akşam sizlerle konuşmak istiyorum özel olarak, dedi.

Çocuklar merak ettiler annelerinin ne konuşacağını. Alperen kardeşine, kardeşi Alperen'e şaşkın şaşkın baktılar. ”Kötü bir haber mi var?” dercesine endişeliydi ikiside. Evlatlarının yüzlerindeki solgun ifadeyi gören Ayşe ana;

- Yavrularım, güzel şeyler konuşacağız... Korkmayın, bir şey yok, diyerek gülümsedi ve her ikisinin de kucaklayarak yanaklarından öptü.

Analarının tebessümünde içlerleri ferahlayan iki kardeş derinden ”ohh be” çektiler. Akşamın olmasını sabırsızlıkla beklemeye koyuldular.

Akşam ezanı okunmaya başladığında Ayşe ana abdestini alıyordu. Alperen ve Bilge Hatun, akşam yemeği için mutfakta hazırlık yapıyorlardı. Alperen Bilge Hatun'a;

-Anam abdest aldıktan sonra ben de abdest alacağım abim. Sen'in abdestin var sanırım. Sen de, ben ve anam namazı kılana kadar yemek hazırlığı tamamlarsın.

-Tamam mahallemizin en yakışıklı abisi. Ben yarım saat önce Kuran okumak için abdest

SULTANAHMET SİMİTÇİSİ ...

Zafer Direniş tarafından yazıldı.

Pazar, 18 Aralık 2011 20:22 - Son Güncelleme Pazar, 18 Aralık 2011 20:31

almıştım, abdestim var. Siz namazı kılarken soframızı hazırlarım. Sonra, ben de namazımı hemen kılar, yemeğe otururuz , dedi Bilhe Hatun.

Üçü namazı kılıp, yemeklerini yedikten sonra sofrayı toplanıp, ortalık süpürüldükten sonra, Ayşe ana baş köşedeki mindere oturdu. Bilge Hatun, çay yapmak için mutfağa daldı. Alperen, anasının sağ tarafındaki mindere çöktü dizleri üzerine. Anasına gülümseyerek sordu;

- Anacığım, bizimle ne konuşacaktın bugün? Bizi merakta koydun ya?

- Oğlum az sabret, Bilge Hatun'da gelsin de...

Bilge Hatun mutfaktan seslendi;

-Tamam, geliyorum anaaaa... Çayı demledim.

Bilge Hatun mutfaktan gelip anasının sol yanına oturdu. Her iki kardeşte analarının gözlerinin içine bakıyordu söze başlaması için. Anaları her ne kadar da "Kötü bir durum yok!" dese de, endişeleniyorlardı çocuklar. Alperen dayanamayıp söze girdi;

-Anacığım, söze başlada artık heyecanımız yatışsın olmaz mı? dedi anasının gözünün içine bakarak.

Ayşe ana, elindeki tesbihi önüne usulca koyarak söze başlamadan her iki evladını ana yüreği ile süzdü, yutkundu. Söze nereden balıyayım derken Bilge Hatun;

- Hadi ana, seni dinlemeye tam tekmil hazırız, dedi yürek gülüşü ile.

Ayşe ana, kızının bu sözünden sonra hemen söze başladı;

devam edecek...

Zafer Direniş

...

18 Aralık 2011 Pazar 15.00 Lahey